

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

THEMA: DE NAAM!

GIJ ZULT DE NAAM EERBIEDIGEN!

Even een kleine terugblik.

Verleden week hebben wij het gehad over de Naam. Hoe de Heere Zichzelf bekend maakte aan Mozes, die vroeg: "Heere, wat moet ik zeggen, als ik bij dat volk kom, en ze zullen zeggen: Wie is Hij dan Die u gezonden heeft." En toen heeft de Heere God gezegd: "Dan moet je zeggen: "IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL, heeft mij tot u gezonden." We hebben gehoord dat die Naam - IK ZAL ZIJN DIE IK ZIJN ZAL; IK BEN DIE IK BEN; IK ZAL ERBIJ ZIJN - niet iets is van letters, maar van het bestáán van God. Het is Zijn doen, Zijn Wezen. Zoals in het Oude Testament in het algemeen de naam een veel sterkere en diepere betekenis had dan bij ons. Bij God is de Naam bekendmaking van Zijn 'zijn'. En ook de manier, de wijze, waarop Hij bestaat.

Anders zou je kunnen zeggen: Dat is toch wel een beetje vreemd gezegd. Waarom moet je nu een Naam zeggen tegen het volk: Die en Die heeft mij gestuurd? Daar moet meer achter zitten. Want stel voor dat het gaat om een naam, om letters, dat je iemand kunt noemen. Dat is ook een factor, als je een naam niet weet, dan kun je ook niet iemand noemen. Maar het belangrijkste is toch die iemand, die naam, die het zegt, die het is.

En zo vindt je in het Oude Testament die Naam getekend als een Naam, als een God Die meeinging. Een Naam die wij niet hébben, maar die op ons gelegd en gezet wordt. Die om ons heen is, de grond van ons bestaan.

Het kan heel armzalig zijn, dat wij zelf in grote armoede verkeren. We denken aan een Psalm als bijvoorbeeld 74, waar de verwoesting over Jeruzalem beschreven wordt, en daar niemand tot troost gebleven is. En dat we alleen nog kunnen zeggen: De God van

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

onze vaders. En zoals het in het Oude Testament heet, de God van Abraham, Izak en Jacob, Die met hen meetrok. Die Zijn Naam over hen uitbreidde, dat Die ons hore.

Daarom, als het gaat over die Naam, heb ik benadrukt, dan valt de mens weg. De mens valt in die zin weg, hij weet niet wie God is. Hij kan het ook niet weten. Hij kan alleen de Naam krijgen waar God het geeft. Dan is het niet meer belangrijk hoe je heet, waar je bent, wat je betekent - naar onze maatstaven. Of je een man, een jongen of meisje van naam bent, of zonder naam. Dat je geen naam gemaakt hebt in het leven. Dat heeft allemaal niets te betekenen. Alleen dát heeft wat te betekenen, dat God Zelf met Zijn Naam bij je wil komen. Niet om mee te spelen, maar om die Naam als een daad van soevereine genade op jou te brengen. Ongeacht of je het fijn vindt of niet fijn, het wilt of niet wilt, maar dat God dat doet.

En zo is die Naam in de Bijbel de levende werkelijkheid van God. Soms verborgen. Soms zó dat je denkt, er is niets meer van over. Want je kunt er natuurlijk niet van op aan. Dat is juist eigenlijk níet waar: Híér is de Christus, dáár is de Christus. Geloof het niet! zegt Jezus. Zo ligt het niet met de Naam. Zo gaat het ook niet met de Naam. De Naam is de verborgen kracht en aanwezigheid van God. Het is niet een geschreeuw, het is niet een soort menselijk enthousiasme. Hij ís het, Hijzelf.

En in die Naam heeft Hij als het ware Zichzelf uitgedrukt, tenslotte - ik noem maar enkele dingen eruit - in Zijn Zoon, Jezus! Jahweh; Hij redt, God redt; Hij maakt zalig; Hij bevrijdt. En nu staat er in het gebod dat wij die Naam niet ijdel - zinloos, zomaar - zullen gebruiken. Want dat is misbruiken.

Je kunt zeggen: Ja, maar dat heeft geen betekenis toch? Als een mens dat misbruikt daar schiet hij niet veel mee op. Nee, maar de Heere zegt: Ik ben geen ledig Aanschouwer. Ik gebruik Mijn Naam. En omdat Ik de Levende ben, omdat Ik werk, daarom zult gij Mijn Naam erkennen. Maar niet andersom. Die Naam is niet iets bezittelijks die wij gebruiken voor onze doeleinden of voor Gods lof, als we denken dat we dat kunnen. Dat zal God Zelf wel doen. De rol van de mens is daarin uitgespeeld.

Als we nu zo die Naam mogen leren kennen, als het grote geheim van God. Dat Hij naar buiten wilde brengen door Zijn bestaan, Zijn 'zijn' onder de mensen, waar het Hem behaagt. Dan voel je ook aan dat het ijdel gebruik van de Naam, IK BEN DIE IK BEN, of ZALIGMAKER, dat dat breder is dan het vloeken, dan het zweren van een valse eed, dan de Naam gebruiken als een stopwoord. Dat is zonde, dat is niet goed. Maar je voelt aan de pijn ligt veel scherper en verder. Want die betreft het bidden net zo goed als het vloeken. Het betreft net zo goed de prediking. Het betreft de reine leer der zaligheid. Het betreft alles!

Je zou het ook zo kunnen zeggen, het misbruiken van de Naam, het verkeerd, vals voorstellen van de IK BEN DIE IK BEN is veel erger dan vloeken. Tenminste, waar de mens zonder te weten wat hij zegt er maar een vloek uitgooit. Dat is pijnlijk, ik hoop dat het ons nog pijn doet. Maar door de voortgaande ontdekking en het onderzoek van de Heilige Geest, mogen we toch verder zien. En mogen we zien dat, bij wijze van spreken - dat mag ik niet zeggen - in het Leger des Heils ook wordt gevloekt, omdat men een valse Jezus voorstelt.

In veel kringen wordt gevloekt, zwaar en licht. Omdat het niet het 'zijn' is van die God die in Zichzelf bewogen, in Christus Jezus het heeft gedaan. Daar komt niemand onderuit! U niet, ik ook niet! Als we het maar leren zien en geloven, en om vergeving vragen om

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

Zijns Naams wil. Dat we er niet in sterven, in dat ijdel, dat vals gebruik van de Naam, waarin het alleen gaat om de naam van onszelf. Terwijl we buiten God en buiten de Heere Jezus, al noemen we Hem duizendmaal, bestaan uit en voor onszelf.

Gij zult de Naam niet ijdel gebruiken.

Waarom?

Die Naam is van God. Het is Hemzelf. Het is Zijn vrije werk, Zijn werk! Waar en wanneer Hij wil. Het is daarom een heiligheid der heiligheden, omdat HIJ de Naam draagt en uitgeeft, en doet bestaan in ons arme leven. Daarom is het een zonde die ons doodschuldig stelt voor de Heere. Omdat het in feite een aanranding is van Zijn manier van aanwezig zijn, of van verborgen zijn. In de aanranding van de Naam grijpt die ijdele mens iets aan, waar hij met zijn vingers af moet blijven. God is God! en niemand meer.

Vandaar, als die basis ontbreekt dan is het eigenlijk, of het zwaar is of licht, of men 'Hallelujah' roept of 'oh-oh-oh', ergens allemaal geleuter. Het stelt allemaal niets voor. Het heeft totaal niets te betekenen. Als iemand zegt: "Ik ben voor de Naam", of: "Ik kies voor de Naam", het heeft totaal niets te betekenen. Het zegt helemaal niets. Wij weten alleen van God die kiest, en God die Zijn Naam bekend maakt. En verder niets! Het andere is hoogmoed, inbeelding, valse waan van trotse zielen, al is het achter een nederig gebaar.

Dat derde gebod wil God in Christus alleen alle eer en dank toebrengen, dat Hij het alleen is. Het wil alle menselijke inmenging buiten sluiten. Het wil alle menselijke dadendrang smoren, als het gaat over de dingen van God en over het Koninkrijk. Het wil ons toeroepen waar wij denken: Het is toch erg, het is toch droevig, ik ben maar alleen overgebleven. Wat hoor je nu? Niets mee te maken, zegt de Heere, Ik heb nog zeventuizend. Waar zijn die dan? Dat weet God! Dat doet Hij!

Een kleine glimlach, een blik van hoop in de ogen van een armzalige man of vrouw - die geworteld is in God, Die daar dóét en lééft, Die in dat aanwezig zijn in die Naam Zichzelf bewijst - is meer waard dan alles wat je maar denken kunt. Dan alle gerammel met de bladeren waar een mens mee bezig is.

Dat arme schepseltje in Israël waar Elia niet van weet, dat daar stilletjes buigt in het verborgene, en zegt: "Ach Heere, maak Uw Naam groot onder ons", dat is het. Als zij zeggen: Hier is de Christus, of daar, of ga in de woestijn of in de binnenkamer, geloof ze niet. Hij is God, Hij is boven, en Hij is bij een verbrijzeld, verloren, arm mensenkind. Dat is Zijn manier - ik zoek naar woorden - van 'er-zijn' in Christus. Dát is de Naam.

Daarom kun je zeggen, als je nu een mens, jezelf of wie dan ook bekijkt, en het is één grauwe massa, een modderige massa, en er glinstert in het midden van dat donker een klein lichtje wat van God is, de Naam, Zijn bepaaldelijk aanwezig zijn. Dat is een eeuwig wonder! Dat is een groot wonder! Dat is een wonder dat wij niet kunnen bevatten. En als nu God zó bestaat ..... Misschien is het beter te zeggen: Als God nu zo existeert, als Hij op deze wijze, zo, waar het Hem behaagt, in de kerk of op de straat, of in het kamertje, als Hij zó er wil zijn in de stille glans van Jezus Christus, de eniggeboren Zoon van de Vader, als er uit die Zonne der gerechtigheid een lichtstraaltje valt, omdat Hij zó erbij is. Dat is alles waard. Want dat valt ons te béúrt. Dat hébben wij niet, maar dat ís Hij!

Dit kan ons alleen ook brengen tot die radicale erkentenis, dat wie we ook zijn -daar

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

horen wij allemaal bij, ik-u, maar ook alle anderen met alle pretenties over God en over het Evangelie en over Jezus Christus - als we niet in de grond het daarover eens zijn dat God alléén Zijn Naam gedachtenis sticht, dan gebruiken wij de Naam ijdel. Dan lasteren wij. Als wij nog iets toekennen aan de menselijke geest, aan de menselijke manier van kennen en bestaan inzake deze Naam, dan is de basis weg! Dan is het heilig Evangelie gelijk aan welke andere religie ook, welke andere godsdienst ook. Waar je de hele dag kunt horen: Allah is groot, Allah is groot! Oh, dat dat nu het verbazingwekkende, alles afsnijdende van deze Naam is, dat God alleen Zichzelf de eer geeft, en Zijn Naam gedachtenis doet stichten.

U voelt gelijk al aan, als we nu vanuit dat gezichtspunt, die stille verborgen wenk van Schrift en Geest over dat derde gebod met elkaar mogen spreken, dan is het afgelopen met een mens. Hoe goed dat gebod ook is, hoe heerlijk ook, maar wanneer je aan dat gebod afleest het eeuwig eenzijdige, wonderbaarlijke 'zijn' van God, en je past daaraan af je eigen zijn, je eigen spreken, dan is het verloren! Voor de bidder en voor de vloeker, voor de gelovige en voor de ongelovige, dan is het een verloren zaak.

Maar het gebod - dat hebben we al eerder gezegd - is van God! En God zegt: Gij zult de Naam van de Heere uw God, niet ijdel gebruiken. Dat zegt Hij! Dat zegt niet een mens. Dat zegt niet de Bond tegen het vloeken. Dat zegt God!

Hoe kan God nu zoiets zeggen? Omdat Hij Gód is! Omdat Hij de Vader is van de Heere Jezus Christus! Omdat Hij bestáát! Zó, op Zijn wijze, zoals Hij het wil. Nu kan Hij ook zeggen tegen die veroordeelden, tegen die verlorenen, tegen die dwazen die zeggen, "Heere, toon ons de Vader eens": 'IK BEN DE WEG'. Voor wie? Voor degenen die mogen belijden vanwege de Naam, dat zij die Naam niet hebben grootgemaakt en geëerd, maar op allerlei manieren hebben misbruikt. Dat zij die Naam hebben misbruikt tot vergroting van hun eigen eer en roem, uitbreiding van hun macht en invloed, geld, goed, noem maar op. Die Naam hebben gebruikt om de ongerechtigheid te gebruiken, om de ongerechtigheid te drijven, of om de eigengerechtigheid te stijven. Het is verloren!

Ja, maar geloven wij dat nu? Geloven wij nu dat het zó radicaal voorbij is met een mens? Dat gaat het leven bepalen, dat laat zijn invloed gelden. God doet Zijn invloed, Zijn bestaan, Zijn 'zijn', doet Hij gelden! Voor allen dezulken die in de volmaakte wet mogen inzien. Die goede, die heerlijke wet. Dat God juist niet aangerand wil worden in Zijn 'zijn', en hóé Hij wil zijn, en wanneer Hij wil zijn, en dát Hij zal zijn. Dat goede gebod, dat in Jezus Christus zijn ontvouwing laat zien.

Als wij nu mogen erkennen voor de Heere: "Ik heb tegen U o Heere zwaar en altijd weer misdreven, ik ben tegen U, Uw Naam, in opstand gekomen. Ik heb U niet verheerlijkt en heb Uw Zoon niet herkend in Zijn smartelijk lijden, in Zijn ingaan in de dood, in Zijn woorden die zo goed zijn, in Zijn daden die zo trouw zijn. Ik heb niet op U gewacht, maar ik heb alleen maar wat lawaai gemaakt." Hoor dan: Gij zult de Naam van de Heere uw God, niet ijdel gebruiken. Dat zegt de Heere! Dat moet zo zijn.

Als het nu niet zo is? Dan ben je verloren. Dan zín wij ook verloren. Daar komt nu dat trouwe, dat lieve gebod tot die ingewikkelde mens, met zijn naam, met zijn bestaan, met zijn altijd murmureren. Met zijn valse leer, met zijn vrije wil, met alles wat hij denkt te

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

hebben. Daar komt hij nu terecht in het licht van het gebod: "Ik kan niet bestaan." Ja, maar God heeft gezegd: Gij zult niet! Kijk dan eens, kan het nog vergeven worden?

Er staat in Exodus, Hij zal het niet vergeven! Die Engel, die voor het volk uitging, was een personificatie van de Zoon van God. De Engel Zijns aangezichts! God zegt: "Mijn Naam is in het binnenste van Hem. Zoals Ik ben, zo is Hij. Wat Ik doe, doet Hij. Als je Hem ziet, of niet ziet, dan zie je Mij. Doe niet weerspanning tegen Hem, Mijn Naam is in Hem. Heb je Mij niet gezien Filippus? Die Mij gezien heeft, heeft de Vader gezien. Ik en de Vader zijn EEN! Mijn Naam is in het binnenste van Hem." Ga de gangen eens na van deze Man, van deze Engel in het Oude Testament. In het Nieuwe Testament van deze Zoon des mensen: Gij zult niet.

Daar komt Hij. Hij staat niet in een kringetje van liefhebbers. Hij staat daar als de enige Liefhebber van de Naam. Hij staat daar niet als het topje van de kerk, onze grote Voorganger. Hij staat daar ten diepste helemaal alleen, maar wel - ambtelijk gezien, uit God vandaan - staat Hij daar, wil Hij daar staan als de oudste Broeder. Als vertegenwoordiger, als Hoofd van een verbond. Als Hoofd van een nieuwe mensheid.

Hij zegt: "Vader, - en let op dat woord, zo diep van inhoud - IK HEB UW NAAM VERHEERLIJKT OP DE AARDE." Zo zou je het kunnen zeggen: "IK HEB UW NAAM GELEEFD! Ze was boven Mij, voor Mij. Ik heb die Naam, Vader, niet ijdel gebruikt, maar Ik heb onder die Naam gebogen. Ik heb die Naam gehoorzaamd. Ik heb alle persoonlijke, menselijke - of hoe je het ook noemen wil - dingen, gedachten, alles ondergeschikt gemaakt aan U. Wat Ik hoorde heb Ik gezegd, wat Ik gezien heb, heb Ik meegedeeld." Die Naam functioneerde nu echt, Hij zei Hem niet één keer te veel, en niet één keer te weinig. "Ik heb het werk voleindigd, dat Gij Mij op de hand gezet hebt om te doen, verheerlijk nu Mij, Mijn Vader, met de heerlijkheid die Ik bij U had, eer de wereld was."

Oh, wil je weten of het gebod waar is, of er één titteltje van Gods wet op de grond valt, kijk dan naar Hem. In Hem is de Naam nabij gekomen. Zo is God, zo wil Hij het, maar ook, zo dóét Hij het. Dat is af, dat is volmaakt. Wie overtuigt Hem van zonde? Hij heeft de Naam geheiligd!

Ja, maar wij? Wij zijn onder het oordeel. Wij derven de heerlijkheid van God.

Ja, maar er is toch ook nog wat anders? Ja Hij! Dat is met recht wat ánders, Hij! Ja maar wij? Nee Hij! Hij is dat andere. In Hem is dit gebod verheerlijkt, groot gemaakt. Hij gebruikte de Naam niet als een vlag om de lading te dekken. Hij maakte niemand wat wijs in de Naam van God, of van de leer, of wat ook. Altijd, altijd getrouw in de Naam. Daar vallen wij nu weg, wij vallen weg. Bij God vandaan vallen alle mensen weg, 'er is niemand die Mijn Naam aanroept'. Maar áls we dan ook maar persoonlijk eens mogen wegvallen. Want bij God vandaan valt alles weg. Maar zolang de mens met opgestoken vaan in zijn Soli Deo Gloria blijft leven is hij niet gered. Zolang hij in de inbeelding leeft van, een heiliger van de Naam te zijn, een bekendmaker van de Naam, is hij niet gered. Hoe dan?

Nu, ik zei al, bij God vandaan valt alles erbuiten, alleen Christus Mijn Zoon, Mijn Geliefde. Daar is het welbehagen in. Maar nu is het nodig voor ons om dat nu ook - niet te maken - te krijgen van God. Want er is er niet één die ons, hoogmoedige vlegels, op onze plaats kan brengen dan God alleen. Dat kun je niet met preken, je eigen niet en

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

elkaar niet. Dat kun je niet met bidden, met zingen, dat kun je met niets. Dat kan God alleen.

En wat doet God? God geeft Zijn heilig gebod. God is met die Naam waar Hij wil, aanwezig. Daar dringt God ons eruit, want God zegt: Gij zult de Naam niet ijdel gebruiken. Dat heeft God in Christus bereikt, in Christus is de eer gered. In Christus is al Gods deugd en volmaaktheid groot gemaakt, voor eeuwig. Dat is gebeurd. Maar nu is die trouwe God bezig om ons daar naartoe te drijven. Om die ingebeelde hemel op te rollen. En daarom komt Hij, misschien wel niet eens tot die vloekers, maar tot die bidders en prekers en pratens, met Zijn gebod. En daar sluit Hij alles van de mens uit. Al zijn moeten, al zijn plichtplegingen, al zijn heileringen van de Naam sluit Hij uit. En toch wil God dat dat volk Zijn Naam heiligt. Want dat moet ook gebeuren.

U zegt: Ja, maar je hebt zelf gezegd: Christus, Die heeft het gedaan. Ja, zodra je dat van harte gelooft, dan is in uw en mijn leven de heiliging van de Naam begonnen. Dán! Anders niet. Als we dát geloven, uit genade, die basis, die grond: Vader Ik heb Uw Naam verheerlijkt op de aarde, dan val jij eruit, ik eruit, en zó val je erin. Want daar begin je oog te krijgen op die Ene, die Ene. En dat noemt de Vader nu ook weer het heiligen van de Naam. Die de Zoon eren, die zullen door de Vader geëerd zijn. Die alles mag laten varen en nergens zijn steunsel in kan vinden, dan Hem alleen te mogen kennen, als uitdrukking en doeleinde van de Naam. Die is - al schrijft hij het niet op zijn eigen rekening - bezig met de heiliging van de Naam. Want die zegt: Ik kan niet meer zalig worden, ik kan niet meer geloven, ik kan niet meer liefhebben, ik kan niet meer hopen een gegronde hoop, dat ben ik allemaal kwijt.

Ja, maar je moet toch wát hebben? Nu, dan wordt je misschien nog eens blij dat je gedoopt bent. Dat je als klein kind gedoopt bent, bedoel ik. Dan kun je daar misschien nog eens blij mee worden, echt blij. Want daarin kwam de prediking dat wij die Naam niet hebben, dat wij die Naam niet belijden, dat wij die Naam niet geëerd hebben boven alles, maar dat God die Naam op een mensenkind legt. Dat Hij uit de hemel komt naar ons toe. Onconditioneel, vrije genade, een teken dat je nog zalig kunt worden.

Dan beginnen die dode dingen ..... Want dat zijn het immers, een beetje sfeer, of voor een ander een heel bijzonder iets, plechtig, doop; voor een ander, ja maar wat zegt dat nu zo'n kind, als iemand nu zijn geloof belijdt en hij laat zich dopen, dat heeft betekenis, maar wat zegt dat nou ..... Al die dingen vallen weg onder dat ontzaglijk waarheidtrouwe: Zó bestaat God! Dat Hij neerdaalt op het vervloekte, op het verdoemde. Maar ik zeg erbij, je kan er alleen maar op gaan hopen en blij mee zijn als je het gaat geloven. Als je het gaat geloven, dat God is als de duif, die zo neerdaalt van de hoge hemel. Dat God is als het Manna, het hemels Brood. Dat het alles uitsluitend Zijn gescheurde hemel is waaruit de druppelen vallen, de Naam nabij gebracht wordt.

Daarom is het zo'n grote zonde, het vloeken, het lasteren, het zweren. Maar de grootste zonde zit het dichtst bij onszelf in de buurt. Bij ons in de buurt. En zoals ik al zei, waar die Zingeving, die Naamgeving onder de tafel verdwijnt, waar we zien op het menselijke, hetzij op het bedrukte of op het vreugdevolle enthousiasme, dat echt is, menselijk echt, en waar we niet geloven dat Hij alleen echt is en verder niemand, daar zijn we ook bezig met ijdel gebruik van de Naam. Daar zit alles ook vol mee. Niet alleen wij, exclusief, maar je kunt er gevoelig van op aan dat het meestal een soort Baäl is. "Heer, wij dit,

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

heer, wij dat."

Gij zult de Naam van de Heere niet ijdel gebruiken. Houdt je mond vuilpoets, hoe krijg je het in je gedachte. Eén druppel uit die springfontein van de Naam is oneindig meer waard dan alles wat wij naar voren brengen.

Dan komt het zo dichtbij, dan zit er ook de vermaning in. Dan zit er de troost in waar we ontdekken dat we die goedheid, en die genade, en die eeuwige liefde van God als een soort speelgoed hebben gebruikt, en vergeten hebben: Ik ontferm Mij diens Ik wil, en: Ik zal zijn, die Ik zijn zal. Maar dan, temidden van de brokstukken en de scherven, van alles wat wij ervan gemaakt hebben, staat als die ene Man, Jezus Christus.

En dan?

Dan komen die woorden, want God heeft het gezegd: Gij zult de Naam des Heeren niet ijdel gebruiken. Dat zal ook gebeuren, hier en eeuwig. Nu komt de tegenspoed, de dood, de ziekte, nu komt alles. Er wordt aan gerammeld, wat nu? Het bed is te kort, het dek is te smal van alles wat een mens zoal geloofd, gehoopt en geliefd heeft. Wat dan? Dan nog eens horen, - en dat doet Hij - VADER, IK HEB UW NAAM VERHEERLIJKT OP DE AARDE. 'O God wat ben ik een vloekbeest'. Hij vergeeft! 'O Heere God wat ben ik een handhaver van mezelf, van mijn doen en laten, mijn verdedigen van de waarheid, en ik heb U vergeten'. Hij heeft het gedaan. Daar gaat hij nu, de veroordeelde die er toch mee zit: Gij zult de Naam des Heeren uws Gods niet ijdel gebruiken. Maar nu is het geen ijdel gebruik meer als hij hier, in zijn gezonde dagen, of al was het tussen de wal en het schip, de Naam aanroept. "Heere, gedenk mijner. Gena o God, gena, ik roep U aan, ik blijf op U wachten." Dan gaat hij naar binnen. Christus is het Die gestorven is, en gij zijt het die de Naam niet ijdel hebt gebruikt. Want de Naam is voor het oprecht gemoed, van al Zijn gunstvolk zoet. Daar zie je nu het gebod glanzen.

Het was misschien wat anders dan anders, maar ik hoop dat je het met mij mag zien, en ik met u. Dat je alles ziet, het is een afgesneden zaak met de mens. En ijdel gebruik van de Naam doet ieder die het niet gelooft. Maar midden op dat kale veld van stoppels staat de Man van smarten, verzocht in krankheden. Die tot een spreekwoord onder de mensen geworden is. En Hij heeft gezegd: VOLBRACHT! Nu kan Hij ook zeggen, omdat Hij de Naam, het Bestaan is: Die in Mij gelooft die zal niet veroordeeld worden.

Waarom niet?

Die gelooft dat Hij de Naam heeft verheerlijkt, die gelooft dat Jezus Christus gestorven, begraven, opgewekt is. Op Hem wachten wij. Hier zitten we nog, zoals ik vanmorgen zei, er tegenaan te kijken. Het is misschien heel dichtbij, het is de laatste ure, maar de onthulling moet nog komen. Maar wat zal dan de onthulling wonderbaarlijk zijn, als Hij heerlijk zal worden in al Zijn heiligen. Ze zullen in die Naam zich al de dag eeuwig verblijden.

Daarom, die het nu raakt. Niet in - dat kan ik me ook wel indenken hoor - een zekere geïrriteerdheid, maar waar het verder gaat dan geïrriteerdheid, waar het verder gaat dan de opmerking 'wat moet je ermee, het is ook nooit goed', waar het zo verder gaat dat je overvallen wordt door die naamloze constatering: O God wat ben ik een goddeloos mens, wat ben ik een lasteraar, ik weet niet hoe het ooit goed kan komen. Uw hart worde niet ontroerd. Gijlieden gelooft in God, gelooft ook in die Borg en

CATECHISMUS ZONDAG 36 (VERVOLG)

Zaligmaker die op jouw plekje is gaan staan. Die behandeld is alsof Hij het grootste vloekbeest van de hele wereld was, terwijl Hij altijd de Naam heiligde. Geloof ook in Mij, als Ik daar in uw plaats hang aan het hout. Als Ik daar in het donker van de Godsverlating roep! Geloof, in het huis des Vaders zijn veel woningen. Er is een plekje voor de in zichzelf meest afzichtelijke, verloren mens, die die Naam niet heeft verheerlijkt. Hij heeft de Naam verheerlijkt. Dat dat de troost moge zijn. Dat dat steeds meer alléén de troost mag zijn. Want dan is het zo bezig zich te vervullen wat Jezus sprak. Hij zei niet 'jullie', maar Hij zei 'Die', die Heilige Geest, zal Mij verheerlijken. Dat betekent, Die zal wel ontdekken dat het met jullie niets was, maar dat Ik alles ben voor een nietshebbend schepsel.

AMEN